

הטקסט הבא נכתב לאחר שהאוצרת, יעל קיני, ביקשה ממני לכתוב כמה מילים על העבודות שנעשו במיוחד לתערוכה הירגזי וההומלס וכתגובה לחלל הגלריה ולמיקומו. יעל החליטה לצרף את הטקסט לדף הגלריה על אף הנימה האישית שבו הוא נכתב.

בפעם הראשונה שהגעתי לגלריה, הדבר שהיה משמעותי בעיניי היתה הסביבה שבה היא ממוקמת: שקט, עצים, שדות, ציוף של ציפורים. הייתה דיסאוריאנטציה מבחינתי בן חלל התצוגה הלבן, השקוע מעט באדמה, לבין הנוף שסובב אותו. מה יש לי להציע למקום הזה? איזה אמנות יכולה להיות משמעותית בסביבה שכול היופי כבר נתון בה? בפעם השנייה שהגעתי לגלריה, משכו את תשומת ליבי שני הפתחים שכמעט מקבילים זה לזה. דלת אחת לכניסה והדלת השנייה... מדוע היא בכלל שם? הבנתי שכשפותחים את שתי הדלתות, הגלריה היא כבר לא קובייה לבנה שמנותקת מסביבתה אלא צינור מעבר, מסדרון. נדמה לי שאושו ואחרים טוענים שהדרגה הרוחנית הגבוהה ביותר שאדם מסוגל להגיע אליה היא להיות כלי קיבול ריק, כלי שדרכו דברים יכולים לעבור.

הצינורות שפתחתי לציפורים בקיר הגלריה, הצינור שאני מעבירה דרך הבלון, שגם הוא: כולא בתוכו אוויר, באים בחיבור אחד למבנה שיש לגלריה להציע כאשר שתי הדלתות פתוחות.

מה קורה או יקרה או יכול לקרות במעברים הללו? אינני יודעת אני יכולה רק לפתוח את המעברים שהיו קיימים בן כה, ולאפשר לדברים לקרות. הבלון במידה מסוימת מצביע על האפשרות של פיצוץ, על מתיחת הגבולות או פתיחת המעברים שיכולים מצד אחד לאפשר היווצרותם של דברים מפתיעים וגילויים חדשים, אך בד בבד מאפשר התנגשות בן סביבות חיים שונות שיכולות לגרום לפיצוץ. זה מתחבר לתערוכת הדו, למפגש שלי בתוך החלל עם נועה. החדרת הסיכה הארוכה לתוך הבלון גם משולה בעיניי לאצבע של האמן, האצבע שמצביעה מצד אחד, על פוטנציאליים, על אפשרויות קיימות, (כמו להכניס סיכה לבלון מנופח מבלי שהוא יתפוצץ או יצא ממנו האוויר) אבל בד בבד על הכניסה המאולצת, ההתקשות להיכנס לתוך הוויד, לחפור.

לתפוס את הפרפר היפה ולשפד אותו על סיכה כדי שהיופי שלו יישאר לך לתמיד בסלון. מבחינתי מצד אחד האמן רוצה לתפוס ביופי בדיוק כמו המעשה שנעשה לפרפר ולהביא את היופי הזה לצופה, להראות לו בכוח, את מה שבהיסח הדעת הוא חלף על פניו. בתערוכה הזאת, בגלל התחושות הראשוניות שלי של חוסר אונים מול כמות הציפורים היפיפיות החולפות בסביבת הגלריה, הפתאומיות שהוזמנתי להציג עם ועל ידיי אמנית אחרת, והמבנה של החלל. בתערוכה הזאת החלטתי להרפות מהניסיון העיקש לתפוס את הפרפר ובמקום זה לפתוח לו ולצופה את האופציות להיכנס ולהראות את עצמו (אולי בנקודת זמן מסוימת הצופה והציפור/ הפרפר יפגשו).

והשיר שחשפת באוזניי מדבר בדיוק על זה

רותם.

TO PAINT THE PORTRAIT OF A BIRD

First paint a cage
with an open door
then paint
something pretty
something simple
something beautiful
something useful
for the bird
then place the canvas against a tree
in a garden
in a wood
or in a forest

הטקסט הבא נכתב לאחר שהאוצרת, יעל קיני, ביקשה ממני לכתוב כמה מילים על העבודות
שנעשו במיוחד לתערוכה הירגזי וההומלס וכתגובה לחלל הגלריה ולמיקומו. יעל החליטה
לצרף את הטקסט לדף הגלריה על אף הנימה האישית שבו הוא נכתב.

hide behind the tree
without speaking
without moving...
Sometimes the bird comes quickly
but he can just as well spend long years
before deciding
Don't get discouraged
wait
wait years if necessary
the swiftness or slowness of the coming
of the bird having no rapport
with the success of the picture
When the bird comes
if he comes
observe the most profound silence
wait till the bird enters the cage
and when he has entered
gently close the door with a brush
then
paint out all the bars one by one
taking care not to touch any of the feathers of the bird
Then paint the portrait of the tree
choosing the most beautiful of its branches
for the bird
paint also the green foliage and the wind's freshness
the dust of the sun
and the noise of insects in the summer heat
and then wait for the bird to decide to sing
If the bird doesn't sing
it's a bad sign
a sign that the painting is bad
but if he sings it's a good sign
a sign that you can sign
so then so gently you pull out
one of the feathers of the bird
and you write yours name in a corner of the picture

- Jacques Prevert
(translated by Lawrence Ferlinghetti)